

عنوان مقاله:

توصیف طبیعت در دیوان منوچهری و صنوبری

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ ادبیات، دوره 3، شماره 3 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

علی دودمان کوشکی - استاد یار گروه زبان و ادبیات عرب، دانشگاه رازی کرمانشاه

حسن سلطانی کوه بنانی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام

سمیه جم زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام

خلاصه مقاله:

فن وصف، یکی از مهمترین اغراض شعری است که به عنصر خیال وابسته است. موضوع وصف آنگاه که وصف طبیعت باشد، ترسیم تابلویی از زیباییهاست. منوچهری دامغانی (متوفی ۴۳۲ ه. ق) و صنوبری (متوفی ۵۳۴ ه. ق) بی شک از بزرگترین شاعران طبیعت گرا در ادب پارسی و تازی هستند. اهمیت وصف طبیعت در دیوان صنوبری اندازه ایست که برخی از منتقدان او رانخستین شاعر طبیعت در ادبیات عرب دانسته اند. منوچهری نیز همین جایگاه را در ادبیات فارسی دارد. این مقاله (بررسی تطبیقی توصیف طبیعت در دیوان منوچهری دامغانی و صنوبری) به بررسی و تحلیل و تطبیق توصیف هایی که این دو شاعر از جلوه های مختلف طبیعت در اشعارشان به نمایش گذاشته اند، می پردازد. محقق با تحلیل و مقارنه توصیف های مشابه و ارائه شواهدی، امکان مقارنه و تطبیق دو شاعر را در توصیف طبیعت فراهم آورده است. دو شاعر در تصویرها و تشبیه هایی که از وصف طبیعت بیان کرده اند، شباهت های فراوانی دارند که این شباهتها در بعضی از موضوعات چون: وصف گلها، پرندگان، و برف بیشترست و در برخی از عناصر شباهتها اندک است. منوچهری دامغانی در توصیف طبیعت، از صنوبری که از سرآمدان مکتب تشبیه در عصر عباسی است، تأثیر بسیاری پذیرفته، با این وجود در دیوانش نامی از این شاعر نبرده است.

کلمات کلیدی:

منوچهری، صنوبری، وصف طبیعت، ادبیات تطبیقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1289799>

